

Sila lásky

[science-vixion]

Ivan „VIX“ Noris

Ďakujem všetkým betatesterom za pomoc a podporu pri konečných úpravách v poviedke.

Kráčal som dolu pasážou a vychutnával si chládok. Nebolo síce ešte leto, ale tohto roku bola jar skutočne veľmi teplá. Slnko, zelené stromy, všetko kvitne a tak. Nepříjemným sprievodným efektom jari boli len spomienky, myšlienky a sny...

Keby tu tak bola Daniela...

Veď vravím, spomienky. A ostré ako žiletka. Práve na ňu som si práve teraz spomenúť nemusel...

Na ulici ma opäť zalialo slnko a smutné myšlienky boli preč. Samota má aj stovky výhod a aby som si to dokázal, začal som si ich v duchu vymenúvať. Kým som sa dopracoval k číslu dva, začul som ozvenu zvučnej americkej angličtiny a o pár sekúnd som si uvedomil, že v Bratislave je nezvyčajne veľa turistov. Asi som príliš dlho nebol v centre.

Prešiel som okolo Irish Pubu a na Hlavnom námestí zasiahla môj sluch ďalšia početná skupina anglicky (americky) hovoriacich turistov, ktorí sa zhluchovali okolo typických slovenských suvenírov a nemenej typických slovenských gýčov. Už mi chýbali len hlasné výkriky „*that's great!*“ a „*fantastic!*“ - no ale nemôžem mať všetko... Pozriem si namiesto toho večer teleshopping, snáď ma to uspokojí.

Ako som tak kráčal mestom, napadlo mi, že práve takto by sa mohla začínať nejaká poviedka. Už dávno som nič nenapísal. Nevedel som si však celkom dobre predstaviť, o čom by tá poviedka mohla byť. Pre každý prípad som sa rozhodol, že si zapamätám prostredie a pokračoval som v slalome medzi cudzincami, ktorých množstvo pri soche Čumila zredlo.

Na námestí som sa poobzeral – bol som na mieste. Práve tu som chcel začať seriózne testovanie nového digitálu. Kúpil som si ho len celkom nedávno, aby som si mohol zvečniť miesta, ktoré navštívime s Danielou, keď už som vyhral v lotérii – no nedostali sme sa k tomu a po našom rozchode som mal nesmierne málo voľného času – v práci som z pochopiteľných príčin trávil aj víkendy.

Takže až dnes. Krásne počasie, svetlo zo správnej strany, dobrá hračka v ruke - no nemohol som si priať nič lepšie.

A práve vtedy som začítal zvláštny pocit v oblasti žalúdka.

Nebol to klasický prípad „nervozity“, ako sa to opisuje v knihách. Nezačali sa mi ježiť vlasy. Jednoducho som mal pocit, že sa každú chvíľu srdečne zvitam so svojimi raňajkami. A ten pocit bol stále intenzívnejší a tá chvíľa stále bližšia. Pochopiteľne som sa začal obzerať po najbližšej lavičke, no bola tak ďaleko, že by som sa k nej pravdepodobne dostal až *po* vykonaní analýzy obsahu žalúdka a tak som radšej zastal. Snažil som sa zhlboka dýchať. Napriek tomu, že mi slnko svietilo rovno do tváre, som na pár sekúnd vnímal iba tmu. Trvalo to ale naozaj iba chvíľku. Potom som si všimol, že pocity ustupujú a že sa cítim lepšie. Keď sa okolie opäť vynorilo z tmy, nenápadne som sa pozrel pred seba (pod seba).

Vydýchol som si. Všetko v pohode. Ale ten pocit bol naozaj divný! Spomenul som si, že podobne som sa cítil, keď som tesne pred losovaním lotérie sedel v kresle s tiketom v ruke, ale vtedy to malo svoj dôvod; takéto zlé to však nikdy nebolo – a napokon, jediné losovanie mi momentálne prebiehalo iba v žalúdku.

Zapol som fotoaparát a začal som si hľadať vhodné miesto pre záber. Niečo ma však zaujalo, nejaký zvuk. Nebol to zvuk autofokusu, ba dokonca to bol skôr pocit ako zvuk. Pociť – alebo dokonca predtucha, že sa v najbližšom okamihu niečo stane. Niečo zlé. A vzhľadom na predchádzajúce žalúdočné tango som sa naozaj zľakol.

Sila lásky

Bankomat! Toto slovo sa mi objavilo v hlave ako blesk z jasného neba. Dokonca som mal pocit, že sa mi v mysli vybavil aj jeho obraz. Bliklo to – a bolo to preč. Celkom automaticky som namieril objektív na jediný bankomat, o ktorom som vedel, že tu je.

Prichádzala k nemu žena.

Zoom.

Pekná žena.

Ešte zoom.

Krásna žena.

Potlačil som páčku zoomu až na doraz.

Nádherná žena!

Viac som si ju priblížiť nemohol a aj tak som už vyčerpал prívlaskty – jej krása sa jedným slovom nedala vystihnúť. Hnedé vlasy po ramená, výška 165, super postava – presne môj typ – a suverénne jedna z najkrajších žien, aké som v živote videl. Bola dokonca *krajšia ako Daniela* - keď som si pripustil túto myšlienku, doslova som sa zľakol. Autor s lyrickejšími sklonmi by napísal, že mi stuhla krv v žilách, ale v tomto teple to bolo viac ako nemožné. Práve naopak. Mal som pocit, že sa roztečiem ako stará batéria.

Ako som sa tak kochal (nielen vlastnosťami zoomu, prirodzene, hoci - mala hnedé oči), opakovane som sa utvrdzoval v názore, že s takýmito krásavicami ja proste chodiť nemôžem.

Keď som si priznal, že môžem byť rád, že si moje oči aspoň na chvíľu oddýchnu od spomienok, za čo prirodzene vďačím tej „predtuche“, všimol som si ešte niečo.

Námestím sa hnala trojica chalanov; ako som ich tak sledoval, mierili k bankomatu. *K bankomatu!* Nevyzeralo to, že by si chceli od krásavice vypýtať adresu (presnejšie: vypýtať adresu bez toho, že by si vypýtali aj celú kabelku). Všimol som si ich už predtým, keď sa mi ponevierali v zábere, no nevenoval som im zvýšenú pozornosť – bola to klasická trojica bratislavských puberťákov, akí sa prehánajú po meste, hlasno nadávajú a výdatne si odgrgávajú práve vtedy, keď sa človek so svojou partnerkou nachádza v príjemne romantickom rozpoložení – no poznáte to, bežná vec. Jeden z nich mal odfarbené krátke vlasy, takže (napriek slnku) svietil skoro ako maják a všetci mali charakteristické široké nohavice a rozviazané šnúry na teniskách – módu, ktorej podstata mi zostala záhadou. Ako si niekto môže obliecť niečo, čo podľa fyzikálnych zákonov musí každú chvíľu odpadnúť alebo sa vyzuť?? (Alebo – a to je už otázka do Milionára – ako v tom vôbec môžu *bežať*?! Hoci som to videl, bolo ťažké tomu uveriť.)

No ale dosť o módných hitoch. Chlapci sa vrhli na ženu, dvaja ju držali a tretí jej vytrhol peniaze, ktoré práve vyberala z bankomatu, kartu a samozrejme aj kabelku (takže som sa nemýlil). Žena zvraskla a snažila sa brániť, ale proti trom jej to veľmi nešlo. Vzápätí jej zapchali ústa. Čakal som, čo urobia. Prepadnúť niekoho za bieleho dňa, to je... vlastne už celkom typické.

Poobzeral som sa.

Napadla mi bláznivá myšlienka – prísť jej na pomoc. Nablízku nebolo okrem mňa nikoho. Dočerta, ale prečo práve ja? V živote som nikoho nezmlátil...

Vy kročil som, cestou schoval fotoaparát a už som vedel prečo.

Uvidím ju zblízka.

Možno čítam príliš veľa kníh...

Od začiatku adolescentného dobrodružstva prešla sotva minúta.

„Okamžite ju nechajte na pokoji!“ povedal som a snažil sa, aby môj hlas znel výhražne.

„Vypadni!“ odpovedal mi ten, čo jej práve strhával z krku retiazku a súčasne sa snažil prezerať kabelku, podľa všetkého „veľký šéf“. Chlapec bol trochu „hustý“. Pritom bol z nich najmenší. Očividne si výšku vynahrádzal drzosťou.

Pohol som sa k nemu – keďže dvaja ostatní mali dosť práce s neustále sa metajúcou ženou, ktorá sa snažila vyslobodiť, nezdali sa mi nebezpeční. A vôbec, všetci akoby s problémami ani nepočítali. A – čo ma naozaj prekvapilo, ani jeden nemal zbraň, ba ani len nôž! (Na druhej strane, prekvapilo ma to *celkom príjemne*.)

Do úderu na solar som nedal veľa sily; v skutočnosti som nemal vôbec odhad – od môjho posledného tréningu karate už v Dunaji trochu (trochu dosť) vody pretieklo.

Akoby zázrakom sa chalan vyslovene poskladal. Zrejme som ho prekvapil. Aké ľahké! Tak predsa som mal šťastie. A tie filmy s Brucom predsa len na niečo sú!

Keď ostatní dvaja videli, že ich vodca je na zemi, trochu zneisteli a keď sa začal pomaly zdvíhať a v diaľke sa zjavila hliadka Mestskej polície, ktorú konečne privolal nejaký zvedavý občan, trochu si (mi) ponadávali, pustili ženu a zmizli.

Bohužiaľ, aj s kabelkou. No ale nie je také ľahké byť záchrancom po prvýkrát v živote. Ale aspoň viem, prečo bol ich útek taký rýchly – a bez ďalších protiútokov. Životná skúsenosť: keď človek získa, to, čo chce, fakt, či odkráča pomaly a dôstojne, alebo zmizne únikovou rýchlosťou, je vlastne iba otázkou implementácie.

Zhodnotil som situáciu. Aktíva: žena bola v pohode, len trochu vystrašená a zmätená. S kabelkou sa rozlúčila už na začiatku, ale nemohla vedieť, čo s ňou tí maníci urobia. Pasíva: zlomené srdce a ego (oboje na mojej strane, to druhé kvôli kabelke...). Nebolo to najhoršie.

Videl som, ako sa trasie a tak som ju doviedol k lavičke. Kým si sadla, policajná hliadka zaparkovala a – o pár minút už vyhadzovala z lavičiek driemajúcich bezdomovcov.

Vždy je dobré vidieť, ako je v meste postarané o bezpečnosť...

Pozrel som sa zblízka do tých krásnych hnedých očí a...

Bolo to dievča, asi tak v mojom veku. Fajn, takže vykanie odpadne.

„Neublížili ti?“ spýtal som sa a nespustil z nej pohľad. Pokrútila hlavou. Zatiaľ nepovedala ani slovo – zrejme si v hlave premietala udalosti posledných minút.

„Asi by sme mali ísť na políciu,“ povedal som po chvíľke ticha. Hneď som si uvedomil, že tá veta je samozrejماً ako letná odstavka teplej vody, ale aspoň som nezačínal rozhovor banalitami typu „Bude to v poriadku“ - to naozaj nemusím.

„Ja... ja viem. A ... ďakujem!“

Po prvýkrát som počul jej hlas. Začali sa mi podlamovať kolená (zrejme od skromnosti) a tak som si sadol aj ja.

„Nemáš za čo,“ povedal som a zrazu som celkom vážne začal uvažovať, či by som jej predsa len nemal radšej vykať. Ako som už povedal, nemohla byť staršia ako ja, no vychádzalo z nej niečo zvláštne; niečo, čo som doteraz nezažil, bolo to také... také... Nedokážem to ani pomenovať.

Okolo nás sa už zhromaždilo zopár zvedavcov, tak som sa ich pokúsil odohnať a keď ich to prestalo baviť, zostali sme na lavičke sami.

„Mali by sme ísť. Čím skôr im ich opíšeme, tým skôr ich chytiť.“ Vtipy o policajtoch som si tentoraz múdro odpustil, nehodilo sa to.

„Myslíš?“ spýtala sa a mal som pocit, že v jej hlase bola väčšia irónia ako v mojej myšlienke. Na druhej strane, práve teraz to bolo dobré znamenie.

„Boli to zrejme amatéri, nedali si prácu ani s maskovaním,“ poznamenal som a keď som sa pozrel na bankomat, všimol som si ešte niečo. „Navyše, pozri sa na tú kameru. Určite ich nahrali.“

Sila lásky

S tým slovom „určite“ som si nebol celkom istý, ale dúfal som, že mám pravdu.

Obrátila sa smerom k bankomatu a trochu sa upokojila. Uvažoval som, ako by som sa cítil na jej mieste. Keby mi vzali ruksak s digitálom a doklady, veľmi pokojný by som asi nebol. Peniaze síce mám, ale čas na vybavovanie a papierovanie – nie, to nemusím.

„Tak – môžeme?“ spýtal som sa jemne, keď som mal dojem, že je v poriadku.

Výsluch na polícií bol iný, ako som si predstavoval. Očakával som, že bude strašne zdĺhavý a nezáživný, ale prekonal aj moje najhoršie očakávania. A ja mám veľkú fantáziu!

Keď nás oboch vypočuli a keď sme im poskytli farbistý opis pubertákov s rýchlymi nohami (a širokými nohavicami) a ja som nezabudol poznamenať, aby si zaobstarali záznam kamery pri bankomate, bolo už popoludnie. Unavený a hladný som podpísal výpoveď a vstal z nepohodlnej stoličky.

„Odprevadím ťa domov?“ spýtal som sa jej na zastávke. To už som vedel, že sa volá Júlia. A že by som s ňou veľmi rád ešte zostal, porozprával sa... Zatajil som dych.

„Ďakujem, nemusíš, ale si zlatý,“ odpovedala, usmiala sa, ale napriek tomu úsmevu bolo v tej vete zreteľne cítiť slovo „nie“. Čítam naozaj príliš veľa kníh, v ktorých udatný neznámy zachráni krásnu ženu a...

Ale čo som čakal? Kačičky?

Rozlúčili sme sa a už som takmer urobil prvý krok na ceste domov (posledných pár minút som sa snažil do asfaltu zapustiť korene), keď si Júlia uvedomila, že nemá peniaze ani na lístok na električku, ani na fotky na náhradné doklady a podobné drobnosti, ktoré je vhodné zvládnuť čím skôr. Uvedomila si to nahlas, a aj keď ma o to priamo nepožiadala, automaticky som vytiahol peňaženku. Som predsa džentlmen!

A aj druhé šance sú šance.

Doma som položil mobil na stôl tak, aby som na displej videl priamo od počítača. Keďže som jej požičal peniaze, nedokázal som jej zabrániť tomu, aby mi nadiktovala aspoň svoju adresu, chcela, aby som mal o nej nejaké informácie – v tej chvíli bolo veľmi komplikované vystupovať ako džentlmen, no ale keď už tak veľmi chcela... Môj mozog si zaumienil, že nebude mať *žiadne* problémy s jej zapamätaním.

Ja som Júlii nadiktoval svoje číslo, nech sa mi potom ozve (mobil jej ukradli spolu s kabelkou).

Zvláštne, ako jej dôverujem, a pritom ju vôbec nepoznám. Ale veď peniaze nie sú všetko – a napokon, mal som aj vážnejší problém: aby som s mobilom na stole zvládol pri najnižšej obtiažnosti prvý level staručkého Dooma. Prakticky vzaté, nakoniec som to tam vystrieľal celkom naslepo.

Prešli celé dva dni a Júlia sa mi neozvala. Zdalo sa mi to čudné a najmä ma to strašne deprimovalo – s tým zlomeným srdcom som až tak veľmi nesrandoval. Víkend ma potešil iba tým, že sa skončil. V pondelok som do práce odchádzal s radosťou väčšou ako inokedy – doslova som sa *tešil*, že budem mať čo robiť. Proste depka.

Cestou do práce mi v električke opäť prišlo zle. Tentoraz mi to bolo naozaj veľmi podozrivé, lebo počas víkendu som toho veru veľa nezjedol. Trvalo to len asi minútu, potom nastalo

uvoľnenie a – pred mojimi očami prebleskol záber ako z filmu: škripanie brzd, náraz... tlačienka... krik... nešťastie. Viac ako film to pripomínalo sled diapozitívov sprevádzaný stroboskopickými efektmi... videl som to už v nejakom filme.

Striasol som sa. Bolo to ako sen, ale skúste zaspať v bratislavskej MHD v špičke. Hnusná predstava. Oboje.

Prešla minúta. Viem to presne, lebo som pozoroval hodiny na označovači lístkov. Električka začala zvoniť a v tom istom okamihu prudko zabrzdila. Cítil som sa ako keby som plával vo vlnách. Bolo to presne ako v tom „sne“. Zaznel tupý náraz...

Snažil som sa porovnať skutočnosť a „sen“, ale bolo to ťažké – akoby oba splývali. Akoby ten „sen“ bol skutočnosťou. Akoby sa ňou *stal!*

Všetky tieto myšlienky ma pripravili o zážitok z kriku a nadávky cestujúcich. Bol som príliš zamyslený a hlavne – zmätený! Kdesi v hlave súperili dve myšlienky – že to bola náhoda, a že to náhoda nebola. Z tej druhej som mal strach.

Pohľad von ma presvedčil, že električka auto otáčajúce sa cez koľaje iba „fukla“ a že sa nikomu nič nestalo. Pravda, električka svoju rannú púť ukončila až do príchodu polície a chudák vodič si užíval exotické nadávky od dohola ostrihaného majiteľa BMW, ktorý mu navyše maličkým mobilom bez antény takmer vypichol oko. Tomu hovorím vražedná gestikulácia.

Do práce som to už nemal ďaleko, a tak som došiel peši. Tentoraz e-mailly museli čakať, chcel som si niečo overiť. Prihlásil som sa na svoj domáci počítač a vliezol do adresára s denníkom...

O pár minút som iba zdrvene sedel a po prvýkrát som neodpovedal na kolegove „Ahoj!“.

V podobnej situácii ako v električke som sa už ocitol niekoľkokrát. Vždy to začínalo rovnako – nutkanie na zvracanie, čudný pocit, že sa stane niečo zlé – a potom sa niečo zlé *naozaj* stalo. Napríklad zhruba pred tromi mesiacmi: prišlo mi zle v autobuse a o niekoľko minút neskôr, keď som chcel prejsť cez cestu, zrazil telefonujúci vodič auta chodca necelé tri metre odo mňa... zvuk tupého úderu bol oveľa realistickejší ako vo filmoch. V denníku som tomu nevenoval nejakú zvláštnu pozornosť, bola to nehoda. Ani žalúdočné problémy sa mi nezдали podozrivé – predchádzajúcu noc som bol s kamarátmi a trochu sme toho pojedli – čokoláda s tyčinkami bol len základ.

Lenže keď som náhodne prehľadal denník, našiel som tam ešte niekoľko podobných záznamov. Revízor – a ja som nemal lístok, náhodné vymazanie pomerne dôležitých súborov v práci, večerná akčná diskusia s opitým chlapíkom s nožom na ulici, ktorú našťastie ukončil náhodný príchod policajtov – a tak ďalej. Prvý takýto záznam som si zapísal pár dní po rozchode s Danielou (ktorý som mimochodom tiež tak trochu predpovedal – keď Daniela vyslovila vetu „*Musíme sa porozprávať*“, mal som dokonalý pocit *dèja-vu*. Doteraz som si myslel, že je to normálne.)

Znamenalo to jedno: Daniela ovplyvnila môj život oveľa viac ako ktorékoľvek iné dievča. A nemohla to ani len tušiť.

Zvláštne je, že teraz to už nie je len o tom, že viem, že sa niečo stane. Už viem aj to, čo sa má stať.

Čo to teda znamená? Mávam predtuchy?

Sila lásky

Po tejto úvahe som v práci veľmi produktívny nebol. Čakalo ma prispôsobovanie jedného „kompatibilného“ softvérového produktu pre zákazníka, lokalizácia textov a podobné bombóniky – všetko zostalo čakať do ďalšieho rána. Len som dúfal, že nebude nasledovať stroboskopická predstava mojej výpovede. Strávil som cenné a dobre platené hodiny pozorovaním svojich reakcií a večer som už bol vcelku slušne paranoidný. Napriek tomu som na nič neprišiel a nič zvláštne sa už nestalo.

Cestou z práce mi v električke zapípala esemeska. Bola to Júlia.

BOLA TO JÚLIA!!!

(Ja viem, že sa opakujem, ale ako autor niekoľkých poviedok viem, že výkričníky a veľké písmená majú väčšiu výpovednú hodnotu ako mnohé metafory. Aspoň nemusím písať také sprostosti, že sa mi srdce naplnilo „niečím zvláštnym“ a rozochvelo sa „v rytme lásky“. Ešte by začalo fibrilovať.)

„Takže vybavovanie máš už za sebou?“ spýtal som sa, keď sme na druhý deň sedeli s Júliou v kaviarni v centre mesta a ja som sa ju snažil prinútiť, aby mi už *konečne* prestala ďakovať, najmä, keď nemala za čo. Predstava trapasu s kabelkou bola oveľa silnejšia a nepríjemnejšia ako akékoľvek potenciálne predtuchy.

„Z väčšej časti už áno.“

Tak sa mi to podarilo. V tejto vete nebolo nič, čo by sa podobalo na „ďakujem“.

„Viem si predstaviť, aké je to otravné. Pred pár mesiacmi som si vymieňal občiansky...“ poznamenal som plný účasti.

„No, tak to dobre poznáš,“ usmiala sa a mne sa z toho úsmevu opäť začali podlamovať kolená. Mali to ťažké – sedel som.

„Je to presne o tom istom, ibaže viac a horšie.“

„Mhm. Veta, ku ktorej už nie je čo dodať,“ usmial som sa pre zmenu ja a usiloval som sa spomenúť, v ktorej knihe som túto repliku čítal.

„Dáš si ešte niečo?“ spýtala sa, keď sa pri nás zastavil čašník a odniesol moju prázdnu Vineu a jej šálku od kávy.

Bol som ochotný sedieť tu s ňou aj týždeň. Ako to však povedať takto na verejnosti? O pár sekúnd som z mozgu vylovil vetu:

„Hm, tak dobre. Dám.“ Nadiktoval som svoje pranie a začali sme sa konečne baviť o *iných veciach*.

Keďže som už vedel, že ešte študuje, trošičku sme sa bavili o škole. Je to taký náš národný zvyk, rozprávať sa o veciach, ktoré nemáme príliš v láske. Ale je to zároveň výborná štartovacia pozícia. Z tejto témy sa viem bez problémov dostať k čomukoľvek.

Keď mi čašník priniesol ovocný pohár (za ananás by som položil život), práve sme diskutovali o Pink Floyd a ich vplyve na súčasnú modernú hudbu. Nestáva sa mi každý deň, že stretnem niekoho, kto nepočúva ten mydlový brak, čo číha na každej druhej televíznej alebo rozhlasovej stanici a neveriteľne prudko a rád sa nám dostáva do uší, a navyše má rád práve to, čo aj ja. Rozhodne ma to však viac potešilo ako prekvapilo.

Postupne som sa zbavil stresu a celkom som sa uvoľnil. Čo na tom, že sa rozprávam s najkrajším dievčaťom na svete (už som si bol *istý*, že Daniela na ňu jednoducho nemá a už som sa toho nebál), ktoré možno už nikdy neuvidím – tu a teraz to bolo skvelé. Problémy počkajú do zajtra.

Rozprávali sme sa dlhé hodiny. Ku koncu som asi začal byť poriadne priehľadný, ale dnes všade počúvame o transparentnosti, tak čo.

Domov som sa vracal až večer. Prešiel som sa trochu mestom, potreboval som si utriediť myšlienky. Dnešný deň bol absolútne dokonalý a či už zaň vďačím náhode alebo predtuche, na tom nezáleží. Tá posledná veta, keď som ju odprevadil na električku, mi jednoducho „dala krídla“:

„Uvidíme sa?“ spýtala sa a *tak* sa pri tom usmiala. Takmer som sa obrátil, či to patrilo mne – patrilo.

„Jasné.“ Do toho slova som dal zvyšok sebaovládania a predstieranej pohody. „Tak zajtra?“

„Dobre!“

Zasa len slovo a úsmev – a moje ťažko udržiavané sebaovládanie spred jednej vety bolo dávno preč.

Ako je vôbec možné, že takéto dievča s nikým nechodí?!

Keď som doma zapisoval záznam do denníka, uvedomil som si, že to tentoraz trvalo nejako krátko. Stačilo pár dní – a už som v tom až po uši.

Ale tak to proste chodí. Klin sa vybíja klinom. Pokiaľ ho to nezabije. Do steny napríklad.

Ale čo ťa nezabije, to ťa posilní.

V nasledujúcich dňoch som si predplatil miesto v raji. Všetko sa mi začalo dariť. Moje pracovné nasadenie vzrástlo tak, že kolegom bolo hneď jasné, čo sa deje a naša recepcná si ma začala priateľsky doberať. Prezradil som sa najmä tým, že som z práce začal odchádzať už o šieste. Bol som prekvapený, keď som si uvedomil, že v tom čase je ešte svetlo. Skvelá vec!

Oveľa krajšie bolo samozrejme to, že som sa prestal trápiť kvôli minulosti a po dlhom čase som bol skutočne šťastný. Nepotreboval som veľa, len človeka, ktorý by bol so mnou, keď sa vrátim z práce unavený a plný šokujúcich zistení, ktoré treba zapíť kofolou, človeka, ktorý chce byť so mnou jednoducho preto, že to chce, skrátka také tie drobné životné radosti.

Aj Júlia vyzerala byť šťastná. Jej oči sa usmievali, keď sme sa stretli, keď sme sa rozprávali, keď sme sedeli na lavičke pri Dunaji a drzo ignorovali okolitý svet, alebo keď sme zaspávali pri televízii. Podľa toho, čo mi povedala, aj ona zažila pred krátkym časom nepríjemný rozchod. Preto sa mi spočiatku zdala taká neprístupná. Každopádne, vďaka náhode sme boli spolu a dvojnásobne šťastní.

Niektoré náhody jednoducho nikdy nepochopím!

Boli to krásne časy. Dokonalý svet. Dokonalý. Dôveroval som Júlii dokonca natoľko, aby som jej prezradil moje najväčšie a najnepochopiteľnejšie tajomstvo. Prišlo to tak samo od seba.

V televízii práve začínalo losovanie lotérie. Zvuk bol takmer na minime, ale keď som zaregistroval mihajúce sa loptičky, pridal som hlasitosť a podal Júlii kúsok popísaného papiera.

„4, 7, 12, 21, 38, 49,“ prečítal hlásateľ čísla a rozlúčil sa.

Júlia vytréštila oči na papier a potom na mňa. Opäť som stíšil zvuk a vychutnával som si ten pohľad. Krásne oči...

„A-ako-?“ Ďalej ako za toto slovo sa nedostala. Striedavo pozerala na papier a na mňa. Vedela, že sledujeme priamy prenos, vedela, že som tie čísla musel napísať na papier skôr, ako ich prečítal hlásateľ, čo by znamenalo, že...

„Ako som to vedel?“ pomohol som jej. Prikývla.

„Vedel som to.“

Pokrútila hlavou. Tušil som, že jej zvedavosť tieto tri slová neuspokoja.

„Môžem ti povedať len toľko: niekedy dokážem predvídať budúcnosť. Nie je to nič extra, týka sa to vždy len niekoľkých hodín, najviac dní. Na skúškové otázky alebo lotériu to stačí,“ uškrnul som sa.

Škaredo sa na mňa pozrela. No jasné, myslela, že si z nej uťahujem. Vôbec som sa jej nečudoval. Chlapi robia všelijaké koniny.

„To je nejaký trik, však?“

Pohľadom som jej oznámil, že nie je. Neverila mi... nie hneď. Potom sa však v jej očiach objavil zárodok poznania a pochopenia.

„Takže tak si prišiel... k tomuto? Vyhral si?“ urobila rukou oblúk po izbe. Fakt, tej elektroniky tam bolo dosť – a sledovanie losovania lotérie na domácom kine má zvlášť pôsobivú výpovednú hodnotu.

Prikývol som. Šikovné dievča.

Júlia stále krútila hlavou, ale postupne sa zo šoku dostávala a keď ešte raz skontrolovala čísla na tikete, upokojila sa úplne.

„Mal by si byť milionár,“ poznamenala vážne.

Usmial som sa.

„A si?“

Toto začínalo byť vážne dobré.

„Nie,“ zasmial som sa. „Nie som.“

„Ako to? Veď takto môžeš získať peniaze a nemusíš ani pohnúť prstom!“

No hej, a potom by sa len chodilo nakupovať a nakupovať – to poznáme...

„Vieš, ale ja mám rád svoju prácu. Nerobím ju len kvôli peniazom, ale preto, že ma baví. Hýbem prstami celé dni a tak to zostane...“

„Ale-“

„Počkaj, ešte nevieš to najdôležitejšie,“ zarazil som ju, na môj vkus až príliš tvrdo.

„A to?“

„Vyhral som iba raz. Pred pár mesiacmi. Keď som chodil s Danielou. Takmer nikto o tom nevie.“

Pozrel som sa na ňu, aby si to nevysvetlila tak, že spomínam na svoju bývalú, o ktorej už čo-to vedela. V očiach sa jej mihli dva blesky, ale nevyzeralo to kriticky. Zatiaľ.

„Nerozumiem. Ako to súvisí?“

„Dobrá otázka. Odpoveď je – neviem. Ale fakt je, že takéto predtuchy som mával len vtedy, keď som bol s ňou. Iba niekoľkokrát. Tiket som si kúpil iba raz, ale aj tak som pomerne pravidelne sledoval všetky losovania. A neskôr som to skúšal aspoň stokrát. Bez výsledku. No, a teraz si to videla sama.“

Júlia sa zamyslela a po pár sekundách dospela k rovnakému záveru, k akému som dospel ja – a ktorý som si dnes tak príkladne overil.

„Takže to funguje iba ak si zaľúbený?“

„Takmer. Musím cítiť lásku aj z druhej strany. Overil som si to... dnes,“ dodal som po chvíľke ticha a snažil som sa pohľadom preniknúť za tie jej oči. No zdalo sa, že som sa nemýlil.

„Neskutočné!“ zvolala prekvapene a privinula sa ku mne. „Tomu vravím sila lásky!“

Nenašiel som odvalu, aby som jej prezradil, že *presne* takto som to vo svojom vnútri nazýval aj ja. Bol to môj tajný vnútorný vtíp. Názov ako pre telenovelu alebo romány od Steelovej.

„Nechaj si to pre seba, dobre? Si jediný človek na svete, ktorý o tom vie,“ povedal som vážne a trochu sa odtiahol, aby som jej videl do očí.

Aj ona sa zatvárila vážne a prikývla.

„Sľubujem. Mám ťa rada.“

„Viem, aj ja teba,“ usmial som sa a pobožkal ju. Pritúlila sa ku mne.

„Nabudúce, keď sa *to* stane, povieš mi, však? Chcela by som byť pri tom. Prosím!“

Júlia sa zamrvila a začala sa intenzívne venovať mojej tvári.

No dalo by sa takejto prosbe odolať? Ženy majú niekedy ohromne silné zbrane...

„Áno... jasné... poviem ti...“ odpovedal som jej, hoci viem, že rozprávať s plnými ústami je nezdravé. Len som dúfal, že nabudúce ma *ten* okamih nezastihne na záchode alebo tak...

No, na záchode sa to nestalo. Ale aj tak ma to prekvapilo viac než dosť. A Júliu takisto. Prišlo to tak náhle – o necelé dva dni. To sa mi predtým nestávalo!

Ležali sme na gauči a pozerali môj obľúbený film s Willisom. Domáce kino – to je vec! Na druhej strane, musím úprimne priznať, že vďaka Júlii som mal o poslednej polhodine iba *veľmi* matnú predstavu; ešte dobre, že film poznám takmer naspamäť.

Žalúdok mi skrútil krč a naplo ma. Júlia sa zdesene odtiahla. Bolo to skutočne veľmi náhle. Prvú sekundu na mňa nechápavo hľadela, v druhej si uvedomila, že mi je zle a v piatej podľa upokojujúceho gesta mojej ľavej ruky už vedela, že toto je ten čas. A naozaj bol. Sprievodné javy som jej opísal už predvčerom.

Pulz sa mi zrýchlil, pred očami sa mi zatmelo a o niekoľko sekúnd už neexistovala nijaká Júlia, nijaký žalúdok a nijaký svet okolo. V zornom poli bola iba monotónna červená farba, v ktorej preblikávali modré blesky. Zrýchľovali sa... a medzi bleskami sa zjavili obrazy.

Čierne loptičky som sotva videl, no spomenul som si, že práve kvôli nim som tu a tak som sa na ne sústredil. Loptičky mali na sebe napísané biele čísla. Musel som natočiť hlavu, aby som ich dokázal prečítať. 12, 18, 22, ...

Prebral som sa a pár sekúnd mi trvalo, aby som si uvedomil, kde som. Hneď potom som zbadal Júliu a spomenul si na všetko.

„Si v poriadku?“ hladila ma po tvári. „Vydesil si ma!“

Vyzerala vážne ustaraná. Potešilo ma to.

„Nevravel som, že je to nepríjemné? Keby si vedela, ako odporne som sa cítil ja...“ uškrnul som sa. Ale trochu som klamal – zlepšovalo sa to každou sekundou. Ale kto by odolal toľkým prejavom starostlivosti a nehy... Aj ja som len chlap.

Film sme už nedopozerali. Júlia mi podala papier. Bola na ňom šesťica čísel. Zapísala ich, keď som ich nahlas „čítal“. Veď vravím, šikovné dievča. Papier a pero boli pripravené na stole hádam po celý čas.

Do losovania som Júlii už asi dvadsaťkrát opísal pocity, ktoré som pri poslednej predtuche či vízii zažil. Dosť intenzívne sa o to zaujímala a ani som sa jej veľmi nedivil. S takým niečím neprichádza človek do styku každý deň.

„A funguje to aj na burze? Dokážeš odhadnúť zmeny kurzu? Čo stieracie žreby? Skúšal si to?...“ takýmito otázkami ma zasypávala budúca ekonómka a ja som sa zmohol len na

Sila lásky

jednoduché odpovede. Teoreticky by to mohlo fungovať aj pre iné finančné záležitosti, ale ekonomickým veciam nerozumiem, vyhýbam sa im a najmä – nemám o nich vízie. Ťažko povedať, či to spolu súvisí. No a pokiaľ ide o „šťastnú ruku“ – tak to teda určite nie. Moje vízie sú vyslovene optické a som zvedavý, ako by som hľadal „ten svoj“ žreb medzi desiatkami ďalších. Bizarná predstava. Uvidíme, čo ma ešte čaká.

Tie dva dni sme sa samozrejme venovali aj iným veciam. Chodili sme do práce (do školy) a trávili sme spolu toľko času, koľko sa len dalo. Aj tak som v jej očiach videl obrovské vzrušenie a pochybnosti – stále nemohla celkom uveriť, že viem predpovedať tie čísla. Pokiaľ išlo o mňa, vedel som, že mám pravdu a ani som si to nepotreboval dokazovať ďalšou výhrou. Bolo priskoro. Niekomu by to mohlo začať vrtať v hlave. Najhoršie by bolo, keby sa do toho začali montovať médiá. Alebo niektorí moji obľúbení susedia. Keď mi pred časom dovezli elektroniku, užil som si svoje.

Skrátka, takto som to chcel. Dalo mi veľa námahy presvedčiť Júliu o tom, že to takto bude lepšie, ale – aj muži majú svoje dni.

„Dnes boli vylosované čísla: 12, 18, 22, 30, 45, 48...“ ozývalo sa z obrazovky a Júlia od prekvapenia nevydala ani hlásku. Všetky pochybnosti sa v okamihu zmenili na dôveru a som presvedčený, že začala uvažovať o potenciálnych možnostiach tohto „daru“. Mňa losovanie vôbec nevzrušilo, naozaj som *vedel*, že to tak dopadne a pozeral som sa len zo zvedavosti. Vedel som to, veril som tomu a teraz som mal len ďalší dôkaz. Netrápilo ma, prečo to takto funguje. Skôr bolo zaujímavé, že musím pri tom cítiť lásku.

Ten krycí názov „Sila lásky“ je fakt hustý.

A aj intervaly sa začínajú zhusťovať.

Dni plynuli a s Júliou som sa cítil stále lepšie a lepšie. Začínal som si dokonca predstavovať, že toto by mohol byť môj konečne posledný vzťah, ono *finále*, ku ktorému som sa po celý život snažil dospieť. Až doteraz som sa na to bál čo i len pomyslieť, pretože v minulosti som to *vždy* akoby zakríkol, sotva som si začal myslieť, že to môže fungovať.

Ale tento vzťah bol iný. Naozaj som ju ľúbil a ona naozaj ľúbila mňa. Náš svet sa skladal z maličkostí, drobných prehier a drobných víťazstiev, ale keď má človek pre čo žiť, globálne už vyhral. Na celej čiare.

Tohto roku som si dovolenku náležite užil. Strávili sme dva týždne na Kanárskych ostrovoch, s plnou penziou a teplým morom. Bolo to *neuveriteľne* nádherné, aj keď najlepšie na tom všetkom bolo to, že som tam nebol sám. Dúfal som len, že to takto zostane navždy.

Začiatkom septembra sme sa s Júliou rozhodli navštíviť Spojené štáty. Nie že by ma práve skratka USA napĺňala nejakým výnimočným pocitom z prírody, kultúry a tak – ale Júlia ma prehovorila – a napokon, nezaškodí si trochu precvičiť angličtinu.

Júlia dokonca navrhla, aby sme sa naspäť vrátili loďou a dosť dlho sa ma snažila presvedčiť, ale toľko dovolenky som zasa nemal, pokiaľ som nechcel dať výpoveď – a to som nechcel. Nakoniec ma pochopila a tak som kúpil spiatočné letenky z Viedne do New Yorku.

Prípravy na túto časť dovolenky boli značne chaotické. Do Štátov sme mali cestovať po prvý raz, takže sme si užili svoje, kým sme si vystáli rad na veľvyslanectve. Niektorých zamestnancov som ale vystáť nemohol.

Ale zvládli sme to. Človek nakoniec vždy nájde skryté rezervy. Aj na veľvyslanectve som sa vďaka nim k tým konkrétnym sympáťakom správal veľmi slušne. Víza sme dostali a v jedno pekné predpoludnie sme už sedeli v autobuse do Schwechatu.

V lietadle vyzerala Júlia trochu vystrašene. Pripísal som to strachu z prvého zaoceánskeho letu a pokúsil som sa ju trochu povzbudiť. Nakoniec sme spoločnými silami vzlietli – pilot držal v ruke knipel a ja Júliinu ruku. Išlo nám to výborne.

Let bol nezvyčajne dlhý, vzdialenosti v rámci Európy sa s výletom na druhý breh Atlantiku nedajú porovnávať. Chvíľami sme sa rozprávali, chvíľami pozerali video a chvíľami spali.

Keby som cestoval sám, určite by som umrel od nudy.

V kyvadlovom autobuse z letiska do hotela som takmer celú cestu prespal. Nevidel som teda žlté taxíky, typickú newyorskú zápchu, mrakodrapy, davy – ale časový posun a biologické hodiny robia svoje. Našťastie budem mať na všetky tieto veci ešte more času!

V hoteli sme sa rýchlo a bez problémov ubytovali. Po prvýkrát som prevetral svoju angličtinu – rozumeli mi. Poslíček ako z amerického filmu nám vzal kufre a ruksaky a zaviedol nás do izby. Prirodzene, trafili by sme aj sami, nie sme Američania – ale patrí to k tunajšiemu hotelovému koloritu a tak som sa nevzpieral. Ani vtedy, keď poslíček nastavil ruku – opäť presne ako vo filme. Dal som mu pár dolárov – mexických prisťahovalcov treba podporiť, iste to tu majú ťažké. Usmial sa, poďakoval (prízvuk mi potvrdil, že som sa nemýlil) a zatvoril za nami dvere.

Apartmán bol luxusný a nádherný (oboje zároveň). Voči niekoľkým *americkým* detailom mal môj zdravý rozum síce niekoľko pripomienok – ale napokon, budem tu len bývať a nie žiť. Júlia sa natiahla na posteľ a zívla. Hodlal som nasledovať jej chvályhodný príklad, ešte predtým som sa však chcel pozrieť na New York z okna. No ešte skôr som musel navštíviť kúpeľňu. Očakával som mramorové kachličky, vaňu s vírivkou – nesklamal som sa. Hilton je Hilton.

Umyl som si ruky a vrátil som sa do spálne. Júlia už na posteli nebola. Sedela v obrovskom čalúnenom kresle a – nebola sama.

V druhom kresle sedel muž. Pri pohľade naňho ma únava ihneď prešla. Čierny oblek, biela košeľa, klobúk. Úžasne originálny zovňajšok. Chýbali mu len čierne okuliare... Originálna však bola Júliina veta:

„*That's him.*“

Tú vetu povedala *jemu* a ukázala pri tom *na mňa*.

Chlap v kresle jemne prikývol. Neďíval som sa však na neho, ale na Júliu a nechápal som, o čo ide. Možno preto som pohyb tesne vedľa mňa postrehol tak neskoro. Vlastne dva pohyby. Patrili dvom mužom. To bolo však to posledné, čo som videl. Nasledoval tupý úder a tma.

Ten tupý úder bol samozrejme namierený proti mojej hlave. Vtedy to nebolelo (nestihlo), teraz, keď som sa prebral, už áno a poriadne. Keď som pohl hlavou, okrem bolesti sa dostavili aj podobné efekty, aké som zažíval pri svojej prvej a poslednej jazde na horskej dráhe (jedna z vecí, ktoré si v Amerike *rozhodne* odpustím).

Keď som otvoril oči, usúdil som, že si toho v Amerike odpustím asi trochu viac. Rozhodne viac, než by som chcel.

Sedel som na stoličke s vysokým operadlom a nestačil som sa diviť. Predo mnou stál ten chlap v čiernom obleku. Klobúk si už zložil, takže keby mal okuliare, naozaj by vyzeral ako

Muž v čiernom. Premyslene sa postavil medzi stoličku a veľké okno, či skôr presklenú stenu, ako to býva v kanceláriách v mrakodrapoch. Každopádne, na pozadí modrého neba s bielymi kondenzačnými pruhmi od lietadiel som videl len jeho siluetu. Pokúsil som sa vstať, ale na moje veľké prekvapenie som mal ruky za chrbtom zviazané lepiacou páskou – nemohol som nimi ani pohnúť. Aj nohy som mal prilepené o stoličku. Oveľa viac ma však našťvalo, že mi nalepili pásku aj na ústa – pár dní som sa neoholil, keď mi ju strhnú, bude to asi *dosť* bolieť.

Napravo sedela Júlia a podľa jej výzoru som sa stal súčasťou nejakej veľmi nepríjemnej hry. Nepríjemnej pre mňa, samozrejme. Bola to síce Júlia, ale v tvári nemala nič z toho, čo som poznal za posledných pár mesiacov. Jej oči vyzerali chladne, celkom vyhasli. Akoby zmenili farbu. Žeby farebné kontaktné šošovky?

Pri pohľade na jej oči som si uvedomil, že náš dokonalý vzťah bol pravdepodobne dokonalou pretvárkou. Naplnilo ma sklamanie, aké som nikdy v živote nezacítil – a hnev! Odvrátil som sa. Pri pohľade na Muža v čiernom som však tieto emócie musel odsunúť na vedľajšiu koľaj, hneď za prekvapenie. Muž v čiernom sa totiž kamarátil s automatickou pištoľou s tlmičom.

Hoci si všimol, že už vnímam okolie, nepovedal zatiaľ ani slovo. Nech už boli jeho úmysly akékoľvek, vecne som skonštatoval, že pre svoju záchranu nemôžem urobiť vôbec nič, upriamil som teda svoju pozornosť na výhľad. Manhattan poznám len z filmov a máp – teraz som ho konečne videl aj na vlastné oči a dokonca z vtáčej perspektívy – v Hiltone som sa k tomu nedostal. Pohľad to bol naozaj pekný: pred sebou som videl mnoho architektonických symbolov New Yorku s výnimkou budov Svetového obchodného centra, ktoré som chcel počas svojho pobytu určite navštíviť a odfotiť si zo strechy mesto. Ale situácia bola trochu smutná – nehovoriac o budúcnosti, keďže som bol priviazaný k stoličke, nemohol som ísť k oknu bližšie. Pri každom pohybe to navyše peknelne bolelo.

Ak mám byť úprimný, nemohol som sa vyhovárať iba na bolesti. Môj mozog sa varil vo vlastných myšlienkach. Nevedel som, kde som, ako a prečo som sa sem dostal, čo so mnou bude (no dobre, to som *tušil*) a najmä som nechápal, akú úlohu v tom všetkom zohrala Júlia. Zdalo sa, že bola volavkou, že ma sem mala dostať... ale prečo? A prečo *takto*?

V hlave mi prebiehali všetky udalosti posledných týždňov. Chlap v hotelovom kresle a jej jediná veta, na ktorú on podľa všetkého dlho čakal. Júlia a jej čudný pohľad pred štartom lietadla. Všetky jej zvedavé otázky...

Nebolo pochýb. Muselo to nejako súvisieť s mojím „darom“.

Oprel som sa o túto úvahu a myšlienky sa rozmnožili. Jej úprimná zvedavosť možno nebola až taká úprimná. Všetko to začínalo do seba zapadať. Júlia sa objavila *krátko* po tom, ako som sa rozišiel s Danielou. Zamiloval som sa do nej – a nebolo to také ťažké, veď bola *presne* taká, akú som vždy chcel! Dočerta, ako to, že mi práve toto nebolo podozrivé?!

Preto ju tak zaujímalo všetko o mojej schopnosti.

A letenky! Ako nástojila na tom, aby sme si kúpili iba *jednosmerné* letenky!

Moje smutné úvahy začali s hnevom prehrávať. Zachránilo ich iba cvaknutie magnetickej karty v zámke a do miestnosti vošli dvaja osobní strážcovia. Vyzerali ako dvojčičky – neodpustiteľné tmavosivé obleky, slúchadlá v pravom uchu a tentoraz aj slnečné okuliare. Tvárili sa tak nezúčastnene, že mi okamžite pripomenuli agentov z Matrixu. Dnes nemusím ísť ani do kina. Kto vie, či sem prišli kvôli nej, nemu alebo kvôli mne.

Príchodom tých dvoch sa v miestnosti mnoho vecí zmenilo. Jeden pošepkal pár slov Mužovi v čiernom obleku. Druhý podišiel ku mne a ja som zistil, že strhnutie lepiacej pásky z tváre nebolelo tak, ako som si myslel, ale *desaťkrát* viac! Oči mi zaliali slzy. Na druhej strane, umriem čerstvo oholený.

Zdalo sa, že Muž v čiernom má dobrú náladu.

„To, že ste sa dostali až sem, znamená, že ste zvládli prvé kolo experimentu,“ povedal a ja som sa povinne spýtal:

„Experimentu?“

„Áno. Pozitívne sme otestovali schopnosti ľudského organizmu predvídať budúcnosť.“

Bolo zaujímavé počúvať takéto hlúposti a ešte k tomu v angličtine. Pridajte si k tomu obraz Muža v čiernom a dvoch agentov z Matrixu, to všetko osoľte, okoreňte a zamiešajte a máte to. Nezabudnuteľná kombinácia. Dodala mi trochu sebadôvery, takže som sa ozval s miernym úškrnom.

„No, na vašom mieste by som nebol taký nadšený z predvídania budúcnosti, ktorá je vzdialená pár hodín alebo dní. Ide o prachy, však? Páni, to chce vylepšiť!“

Snažil som sa vyzeráť drsne. V skutočnosti som mal strach. Najmä z formulácie „prvé kolo“.

„Nemyslel som si, že ste až taký naivný,“ odpovedal Muž v čiernom a jeho hlas stratil trochu prvotného nadšenia. „Experiment prebiehal celkom podľa plánu. Predpovedali ste to, čo sme chceli, tak, ako sme to chceli.“ Sadol si do kresla oproti mne a pištoľ položil na jeho okraj. Nehodila sa k farbe čalúnenia, ale na druhej strane, mal ju po ruke.

„Ako to myslíte?“ spýtal som trochu zmätene.

„Vysvetlím vám to.“ Zapálil si cigaretu a pritiahol si popolník. Neznášam cigarety, ale teraz mi to až tak nevadilo – oheň zapaľovača mu osvietil tvár a ja som veľmi chcel vidieť človeka, ktorý je zodpovedný za túto situáciu.

„Zrejme ste si mysleli, že ste ten dar dostali z neba?“ uškrnul sa. „Asi áno,“ pozrel na Júliu. Pozrel som na ňu aj ja, odvrátila zrak.

„V skutočnosti sme schopnosť predvídať budúcnosť vo vás ‚vypestovali‘ my,“ pokračoval.

„Kto ‚my‘?“

„Povedzme, že sme organizácia, ktorej prvoradým cieľom je vlastná prosperita a ktorá má dostatok prostriedkov na to, aby si ju dokázala zabezpečiť pomocou, povedzme, nekonvenčných prostriedkov.“

„Mafia,“ poznamenal som ticho.

Poznámku ignoroval. Nepotvrdil môj dojem.

Nevyvrátil ho.

„Testovali sme na vás chemickú látku s označením QX-11 – skutočný názov vám nepomôže, ani keby som vám ho povedal. Ani jeden z nás dvoch nie je biochemik.“

Nemohol som nesúhlasiť.

„Táto látka, keď sa aplikuje pravidelne,“ pokračoval, „s vysokou pravdepodobnosťou uvedie pokusného jedinca do mikrotranzu, v ktorom dokáže predvídať budúcnosť – pre určité špecifické situácie.“

„Takže ide o drogu?“ spýtal som sa a pozrel opäť na Júliu. Fungovalo to len vtedy, keď som s niekým chodil. Pravdepodobne mi to pridávala do jedla alebo vody. Jasné, dôveroval som jej natoľko, že sa dostala ku mne domov.

Moment, ale veď v lotérii som vyhral, keď som bol ešte s Danielou!

Znamenalo to, že nielen Júlia, ale aj Daniela bola v ich službách?

„Nazvite to, ako chcete,“ mávol rukou, vyfúkol dym a odklepol si z cigarety popol.

„Túto látku vám v pravidelných intervaloch podávala Júlia – vidím, že na to ste už prišli,“ poznamenal, keď si všimol môj pohľad. „Bolo to jej hlavnou úlohou po tom, ako sa dostala do vašej blízkosti. Okrem toho pozorovala jej účinky a informovala nás o nich. Už vďaka Daniele ste sa začali zaujímať o lotériu. Podprahové vnímanie, hypnóza a sugescia – také drobnosti, ale aké sú efektívne, keď sa skombinujú s látkami, ktoré ľudské telo produkuje v stave zaľúbenosti... napokon, videli ste to sám.“

Daniela vás naštartovala, no bohužiaľ, z osobných dôvodov svoje poslanie nedokončila – zdá sa, že sa do vás *naozaj* zaľúbila a prestala s nami spolupracovať. Museli sme ju stiahnuť z akcie a nahradiť niekým iným,“ ukázal pohľadom na Júliu.

Tá vstala a prešla k oknu. Asi jej už vadili naše pohľady. Mne zasa vadilo, že som ju vôbec stretol! Všetko to bol obyčajný podvod! Je odporné, keď zistíte, že vašu budúcnosť naplánoval niekto iný a navyše vás ju prinútil zrealizovať tak, aby ste si mysleli, že plníte svoje sny. Všetko to bolo naplánované, všetko bolo súčasťou – všetkého.

Bolo mi z toho zle.

A jediná reálna vec na tom všetkom bola láska k Daniele - opätovaná a práve preto ukončená. Horšie ako v telenovele.

Kto vie, či ešte žije...

„Svine,“ zamrmal som po slovensky a to mi pripomenulo, čo ešte nechápem.

„Prečo ja, dočerta? Ste Američania, máte tu miliardy iných pokusných králikov! Prečo sa musíte realizovať práve na Slovensku?!“

To sa musí uznať, znelo to vlastenecky. Za takejto situácie...

„To je pravda,“ odpovedal Muž v čiernom. „Nemyslíte si, že ste jediný,“ uškrnul sa. „Experiment prebieha na celom svete. Na druhej strane, vaše výsledky patria k tým najlepším. No a pokiaľ ide o tú *vašu Bratislavu* – je to fantastický zapadákov. Je tam dosť veľký chaos na to, aby si niekto náš experiment vôbec všimol. A aby sa nám do neho plietol niekto iný – takých tu máme dosť.“

„Skvelé vysvetlenie,“ poznamenal som. „Mal by som byť poctený, čo?“ Vypľul som z úst posledný kúsok lepiacej pásky či plomby.

„Ešte niečo: prečo práve lotéria?“

„Kvôli jednoduchosti a nenápadnosti,“ odpovedal muž a tentoraz vyfúkol oblak dymu na mňa. Neznášam to; rozkašľal som sa. Práve preto som sa pokúsil o sarkastický tón.

„To myslíte vážne? Ani by som nepovedal...“

„Mýlite sa,“ zastavil ma v polovici vety. „Každý inteligentný človek vie, že nie je možné predpovedať, aké čísla padnú v lotérii alebo rulete. Pokiaľ hru nezmanipulujete, je to proste iba náhoda. Nikto nebude pripisovať prehnanú dôležitosť tomu, ak vyhráte – maximálne získate pár závistlivcov, ale nikoho ani nenapadne, že to *nebola* náhoda. Pretože vždy to je náhoda. Jediný rozdiel je v tom, že vy ste dôsledky tej náhody videli skôr, ako sa stala.“

Trochu logiky to malo. Ale niečo mi tu nesedelo.

„Hm, a čo ak by som začal tipovať každý týždeň... a vyhral tucet prvých cien?“ spýtal som sa drzo, hoci ma to stálo obrovské úsilie – po tých jeho rečiach. „To by ste svoj experiment mohli rovno odpísať. Prezradil by som vás.“

„Riskovali by ste to kvôli sebe?“ spýtal sa a ja som sám sebe úprimne priznal, že nie. Muž v čiernom nechal svoje slová vyznieť a tak som si uvedomil, že vie, čo si myslím. Vie, že som iba blufoval.

Bol to veľmi ponižujúci pocit. Možno som za istých podmienok vedel predvídať budúcnosť, ale on sa vyžíval v tom, že vedel, na čo myslím.

„Vybrali sme si vás po *veľmi* dôkladnom prieskume. Vedeli sme, že vás bude zaujímať skôr to, že to funguje a nie iba to, ako vec využiť vo svoj prospech.“

„To viete o mne viac, ako ja sám.“

„To je *dost* možné,“ vecne poznamenal muž. „Každopádne, určite už vidíte, že metóda bola jednoduchá a nenápadná.“

Ako rád by som mu jednu vrazil! Dočerta s jednoduchými metódami! Odkiaľ toho o mne vlastne toľko vedia?

Jasné, Júlia. Opäť som sa na ňu uprene pozeral.

Periodicky som zatínal päste do lepiacej pásky. Nie preto, že by mi to pomohlo dostať sa z nej – ale *musel som*. Po celý čas, čo som bol s Júliou, ma sledovala a vyhodnocovala! Z tónu, aký použil Muž v čiernom bolo jasné, že ich informácie sa netýkali výhradne mojej misie...

Rozhodne mal svoj deň, nezastavil sa. Pokračoval v prejave.

„Keď sme pre vás vyberali túto úlohu, museli sme vedieť, že ju nezneužijete natoľko, aby to bolo proti našim zámerom. Vysoké IQ, vyvážená osobnosť, abstinent, nefajčiar, usporiadaný rodinný život – jeden z milióna, mimochodom. Skrátka sme vedeli, že tie peniaze neprepijete,“ uškrnul sa a tentoraz aj strážcovia. „Mimochodom, keď už hovoríme o peniazoch, prosím si vaše kreditné karty a cestovné šeky – hotovosť ste so sebou isto nebrali, však?“

„Karty mám ja. Aj pasy. Šeky budú v hoteli,“ po prvýkrát prehovorila Júlia. Jej angličtina bola dobrá, veľmi dobrá. Bolo jasné, že toto nie je jej prvá návšteva USA, ako sa mi snažila nahovoriť v Bratislave. Ale to bolo dávno, pred pár dňami, v inom meste, v inom štáte a najmä – celkom iné dievča.

„Zariadte to,“ kývol Muž v čiernom na jedného zo strážcov. Júlia mu podala doklady a kreditky a on poslušne odišiel do vedľajšej miestnosti.

Na chvíľu som sa cítil akýsi prázdny, akoby bez emócií. Nie kvôli peniazom, samozrejme. Napadlo mi, že existuje ešte niečo horšie ako neustála kontrola nášho vzťahu.

Dočerta! Chcel som to vedieť. Nie – musel som to vedieť!

„To, ako som spoznal Júliu... aj to bola vaša práca, však?“ Môj hlas znel trochu zachrípnuto. „*Náhodou* bola na námestí a *náhodou* ju prepadli tí puberťáci? Všetko bolo pripravené tak, aby sa to stalo priamo pred mojimi očami...“

„Pre výsledok bolo dôležité, aby ste uverili, že vás Júlia naozaj ľúbi. Vzťah musel mať ‚romantickú zápletku‘ a na základe Danieliných informácií sme prišli na to, že fingované prepadnutie bude pôsobiť veľmi reálne. Mimochodom, mladí herci sú u vás veľmi nedocenení.“

„Prepáč, nebolo v tom nič osobné. Proste práca,“ povedala Júlia chladne, ale neprestala sa dívať von oknom. Niečo *tak* cynické som v živote nepočul.

„Toto vám nikdy nezabudnem,“ precedil som cez zuby a práve sa vracajúci strážca na mňa tak divne pozrel. Zrejme sa mu nepáči slovenčina. Alebo môj tón.

„Začínate ma zdržovať, chlapče,“ povedal Muž v čiernom. „Vašu zvedavosť som uspokojil len preto, že príliš veľa nevyriešených otázok vo vašej hlave by nášmu cieľu teraz neprospelo, a tiež preto, že ste mi vlastne celkom sympatický. Takže vás prosím, vyrovnajte sa s tým a pusťte to z hlavy, musíme sa venovať dôležitejším veciam.“

Sila lásky

No tak to je skvelé. Proste úžasné. Počas jedného dňa sa mi zrúti väčšia časť môjho sveta a on chce, aby som sa nevzrušoval, aby som to proste pustil z hlavy!

Ako rád by som mu pustil jednu *do hlavy*.

„Na základe pozitívnych výsledkov experimentu sa spolu s ostatnými vybranými subjektmi budete venovať serióznej práci v našich laboratóriách. Politika, ekonomika, tajné služby – toto sú oblasti, ktoré nás zaujímajú. Máme už účinnejšiu látku ako QX-11. V kombinácii s ňou sa vaše schopnosti mnohokrát zdokonalia. Ak pôjde všetko hladko, dokážete predvídať až niekoľkotýždňovú budúcnosť. Dokonca už nepotrebujeme, aby ste niekoho milovali, túto nepohodlnú závislosť sme využívali iba pri úvodných experimentoch...“

Tak toto je to ich *druhé kolo*! Skutočné vylepšenie... Zneužijú lásku na kontrolu jedinca – a potom sa táto *nepohodlná závislosť* jednoducho odstráni! Bastardi! Svine!

Muž v čiernom dofajčil a zahasil cigaretu.

„Teraz zostáva iba jediný: budete s nami spolupracovať?“

Otázka ma ovalila po hlave. Nemohol som uveriť svojim ušiam.

„To sa ma pýtate?“

„Čo myslíte, s kým sa rozprávam?“

„*Skutočne* mi dávate na výber?“ Toto by bolo naozaj prekvapujúce, po tom všetkom. Dokonca som mal chvíľu pocit, že som mu zle rozumel.

„Ale samozrejme. Druhé kolo experimentu je výhradne dobrovoľná záležitosť,“ povedal a z vnútorného vrečka saka vytiahol dva papiere preložené na štvrtiny. Žeby nejaká zmluva? Pristúpil ku mne a podržal mi papiere pred tvárou. Boli to fotokópie novinových stránok bez uvedenia dátumu. Keď som si prečítal prvých pár riadkov, pochopil som, že články opisujú náhodnú a nešťastnú smrť páru cudzích štátnych príslušníkov.

„Môžete si vybrať: autonehoda, alebo náhodný zásah guľkou pri pouličnej bitke v Brooklyne?“

„Prosím??“

Ale hneď som to pochopil. Zasvätil ma do problematiky a dal mi na výber v okamihu, keď som už nemohol cúvnuť – nie živý. A podobne, ako moje predstavy, aj tieto články zobrazujú *budúcnosť*. Moju.

„Vy by ste ma nechali zabiť?“ prekvapene som sa spýtal. Tento chlap ma zásobuje šokmi na dva roky dopredu. Okrem toho, po tom všetkom som očakával, že budem pre nich mať aspoň nejakú cenu.

„Keď budem musieť... Ako som povedal, nie ste jediný,“ povedal ľahostajne a z jeho hlasu mi naskakovali zimomriavky. Ak ešte niekedy náhodou niečo napíšem, už viem, ako znie mrazivý tón hlasu.

Kto vie, koľko ľudí už sedelo v tejto kancelárii a na tejto stoličke. Bol som presvedčený, že spoločnosť, ktorej kancelária oficiálne patrí, musí mať enormnú spotrebu lepiacej pásky.

Svaly sa mi napli a jeden zo strážcov sa postavil hneď za mňa. Takže zrejme tu obaja postávajú kvôli mne. Možno Muž v čiernom predpokladá, že od zúrivosti tú pásku predsa len pretrhnem. Paranoja alebo skúsenosť?

Vzápätí som svaly opäť povolil. Nemalo to nijaký zmysel. Uvedomil som si totiž ešte niečo: tie články môžu použiť hocikedy. Pre moju rodinu som mŕtvy už teraz, to je jasné. Nech sa rozhodnem akokoľvek, domov sa už nevrátim.

„Som rád, že si rozumieme,“ usmial sa muž. Ja nie.

„Berte to tak,“ dodal, „že ste na našom personálnom oddelení a že sme vás práve prijali.“ Pozrel na články, jeden z nich vhodil do skartovacieho zariadenia a druhý podal strážcovi.

„Tento nechajte uverejniť.“

Dobrá zmluva. *Večná.*

Situácia bola skutočne nepríjemná. Stal som sa figúrkou v hre nejakej mocenskej skupiny, o ktorej pozadí som vlastne ani nič nechcel vedieť. Použili – nie, zneužili ma! Otestovali na mne svoju poondiatu drogu, a v závere doslova zo mňa vysali všetky pocity. Môj hnev sa dostal do záverečného štádia – už som ani nevedel, čo by som tomuto mužovi urobil, keby som mohol. Nevedel som mu vymyslieť nijakú smrť, ktorá by bola horšia ako tie predchádzajúce. Jednoducho som bol v koncoch.

Naveky zostanem v zajatí, naveky budem plniť ich príkazy a pomocou svojich získaných schopností ovplyvňovať svet – v záujme ich vyššieho zisku!

Ak som niekedy niečo skutočne neznášal, tak to bol pocit, že peniaze sú všemocné. Pretože ten pocit bol často veľmi pravdivý. A teraz to už nebol iba pocit. Bola to skutočnosť. *Bude to skutočnosť.* A ak má niekto skutočne dostatok peňazí, kúpi si na tomto svete všetko. Všetko!

A ja im v tom pomôžem, hoci proti svojej vôli.

Muž v čiernom obleku sa opäť rozhovoril, ale teraz som ho nevnímal. Môj hnev zamrzol a zmenil sa na krutú ľahostajnosť – pocit, že už *nemôžem* urobiť vôbec nič, čím by som sebe alebo svetu dokázal pomôcť. Budúce novinové články som jasne interpretoval ako ich odkaz, ako dopadnem, ak sa niekedy pokúsim o niečo iné, ako mi prikážu.

Bolo mi z toho zle! Naozaj zle. Žalúdok sa mi roztancoval ako *kedysi*.

Ale *tak* zle by mi predsa byť nemalo... Veď drogu mi už nepodávali niekoľko dní. Nemôžem mať ďalšie predtuchy. Je koniec!

Pred očami sa mi zatmelo a ja som si z posledných síl niečo uvedomil: po celý čas hovoril Muž v čiernom o predvídaní budúcnosti, ktorá súvisí s výhrou v lotérii. Tak som bol naprogramovaný. Nie tak, aby som predvídal zlé udalosti, ktorých súčasťou sa stanem!

Bolo to teda niečo, o čom nevedeli? Júlii som to celkom isto nepovedal, najmä po tom, ako tieto zážitky prestali, keď sme sa dali dokopy. Žeby vedľajší účinok drogy? Nová schopnosť? Nový dar?

Ľahostajnosť v mojom mozgu sa pomaly zmenila na pokoj. Žalúdočné kŕče neboli až také silné, alebo som si na ne už jednoducho zvykol. Dokonca ma celkom prestala bolieť hlava. A pred očami sa mi roztancovali staré známe stroboskopické efekty... mrakodrap... explózia... krik... chaos... a deň, na ktorý sa nezabúda.

V tej chvíli mi napadlo, prečo som pred chvíľou pri pohľade z okna nevidel dvojčky mrakodrapov Svetového obchodného centra. Najväčšia tma býva vždy pod lampou.

Na tvári sa mi usadilo niečo medzi úškrnom, strachom, bolesťou a pokojom. Nedokázal by som to opísať jedným slovom a nechcel by som sa vidieť v zrkadle.

„Počkajte chvíľu,“ prerušil som Muža v čiernom a do hlasu som vložil *čosi*, čo ho prinútilo stíchnuť, aj keď som ho nemohol umlčať pomocou gesta.

„Chcel by som vám *na záver* nášho stretnutia niečo povedať aj ja.“ Svoj hlas som nespoznával. Akoby za mňa hovoril niekto iný. „Nepovedal by som, že ste mi sympatický – ale čo, keď už nemám na výber,“ dodal som a pokúsil sa pokrčiť plecami.

Muža v čiernom moja iniciatíva zrejme trochu zaskočila, pretože niekoľko sekúnd neotvoril ústa. Bol rad na mne.

„Pri vašom experimente ste predsa len na niečo zabudli. Tá droga mala u mňa isté vedľajšie účinky. Som presvedčený, že nie som jediný, bola by to skutočne náhoda – a po tom všetkom už na náhody neverím.“

Dali ste mi schopnosť predpovedať konkrétne udalosti. Ale dokážem ešte čosi navyše. Viem predpovedať situácie, v ktorých sa dostanem do ohrozenia. Funguje to len, keď som deprimovaný alebo v strese – a bez drogy, podotýkam. Pred chvíľou som mal víziu...“

Muž v čiernom ma prerušil sebavedomým gestom. Zjavne si ani len nepripúšťal chybu.

„Rečičky vám nepomôžu, nedostanete sa z toho. O experimente viem viac, ako si dokážete predstaviť...“

„Viem, ako zomriete.“ Tri slová, *obyčajné slová*... ale ten efekt!

Som proste dobrý.

Zneistel. Po prvýkrát zaváhal. To, ako som sa pred chvíľou predklonil v domnení, že mi to trochu pomôže z kŕčov, si nemohol nevšimnúť. Aj Júlia sa odvrátila od okna a keď zbadala moje oči, uverila.

„To je hlúposť! Bez drogy to nefunguje...“ Nevzdával sa, jeho presvedčenie bolo skutočne neotrasiteľné.

„Možno máte pravdu. U nás sú nedocenení herci. Ale teraz nedoceňujete vašu predstavivosť,“ povedal som unavene a opäť si vybavil víziu. „Videl som vašu smrť,“ zopakoval som. „Bohužiaľ, budem pri tom. A čo je najsmutnejšie, nie sám. Tu, v mrakodrape Svetového obchodného centra.“

Teraz už nevyzeral tak sebavedome.

„Nechápem to, ale... myslím, že hovorí pravdu,“ povedala Júlia „Pozrite sa na jeho oči!“

Tentoraz mi celkom dobre padlo, ako sa roztriasla. Od strachu. Skutočného strachu, nie ako vtedy v Bratislave na námestí pri bankomate.

Bála sa. A pod jej vplyvom sa zľakol aj on. Ona ma predsa *poznala*.

„To stačí,“ povedal a vykročil ku mne, aby ma umlčal.

„Neskoro. Stane sa to...“ povedal som uvoľnene, kým mi stačil prilepiť pásku na tvár.

„...teraz,“ zabublal som do pásky. Idiot! Prečo si myslel, že by sa tým malo niečo zmeniť?

Zostávalo mi posledných dvadsať sekúnd života. Hlavou mi chceli prebehnúť spomienky na všetko dobré, čo som zažil, no namiesto toho sa v nej rozhostila prázdnota. Vzali mi všetko, úplne všetko. Ukradli moje súkromie, využili moju lásku, pocity a – život. A to všetko iba pre peniaze.

Aké úbohé.

V tej prázdnote zostali nakoniec len dve myšlienky. Posledný dobrý pocit pramenil z toho, že napriek ich „naprogramovaniu“ si môj mozog vyvinul aj vlastné schopnosti. Vidieť strach ľudí okolo mňa mi síce nijako nepomôže, ale – patrilo sa, aby si aj oni trochu užili.

Za mojím chrbtom zaznel dvojhlasný výkrik strážcov. Muž v čiernom sa obrátil k oknu a stuhol. Júlia urobila to isté. Privrel som oči. Vedel som, čo vidia. Ešte som začul, ako sa v panike vrhli k dverám. Vo vedľajšej miestnosti bol východ a aj telefón. Už tam nestihnú dobehnúť. Nestihli by ani varovať ostatných v dome – no bezpečne viem, že o toto im nešlo.

„Zbohom, Júlia. Je mi ľúto, že musíš byť pri tom,“ pomyslel som si. Keby mi Muž v čiernom nezalepil ústa, mohla to byť decentná rozlúčka. V jednom som sa v nej skutočne nezmýlil: ona bola naozaj moja *posledná* láska.

Môj mozog sa rozplynul v obraze poslednej vízie, ktorá sa stávala skutočnosťou. Skutočnosťou, ktorá o tri sekundy prenikne celým týmto domom. Tá skutočnosť má krídla a v jej kokpite sedí ďalší šialenec, čo si myslí, že zmení svet...

(c) Ivan „VIX“ Noris, máj 2003, vix/at/vazka.sk

Táto poviedka je voľne šíriteľná za týchto podmienok:

- súbor nebude upravený bez súhlasu autora
- text nebude použitý na komerčné účely bez súhlasu autora